

ΡΗΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η Πρεσβεία της Ελλάδος παρουσιάζει τις προσήσεις της στο Υπουργείο Εξωτερικών της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και κατόπιν οδηγίων της Ελληνικής Κυβερνήσεως, έχει την τιμή να φέρει εις γνώσιν της Γερμανικής Κυβερνήσεως τα ακόλουθα :

Η Ελληνική Κυβέρνηση αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στις σχέσεις της με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και αποβλέπει στην διαρκή ανάπτυξή τους. Θεωρεί όμως αναγκαίο να επισημάνει ότι η άρση της εκκρεμότητας, που υφίσταται ως προς τα θέματα που προέκυψαν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, θα συμβάλλει αποφασιστικά προς την κατεύθυνση αυτή. Είναι ανάγκη να τονισθεί η εξαιρετική ευαισθησία του Ελληνικού λαού στο ζήτημα αυτό καθώς και το γεγονός ότι δεν μπορεί να παραβλεφθεί η ηθική διάσταση του θέματος. Η Ελλάς επιθυμεί την περαιτέρω σύσφιξη και ανάπτυξη των σχέσεών της με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, τόσο διμερώς όσο και εντός των πλαισίων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Προς τούτο επιδιώκει την εκκαθάριση των εκκρεμοτήτων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, προκειμένου να καταστεί ευκολότερα η επιθυμητή ενασχόληση με τις μελλοντικές προοπτικές.

Η Ελλάς δεν έχει παραιτηθεί των αξιώσεών της για την χορήγηση αποζημιώσεων και επανορθώσεων για τις ζημίες που υπέστη κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Είναι γνωστές οι συγκυρίες τόσο οι πολιτικές όσο και οι συμβατικές, οι οποίες επέβαλαν την αναβολή της λύσεως του σημαντικού αυτού προβλήματος. Τώρα όμως, η Ελληνική Κυβέρνηση πιστεύει ότι έχουν ωριμάσει πλέον οι συνθήκες για την αντιμετώπιση του προβλήματος και την εξεύρεση αμοιβαίως αποδεκτής λύσεώς του. Επειδή δε, πρόκειται για απαιτήσεις διαφορετικών κατηγοριών, προτείνει, προς διευκόλυνση των συνομιλιών, να γίνει κεχωρισμένως η εξέταση μιας εκάστης των κατηγοριών των απαιτήσεων αυτών.

Στο παρόν στάδιο, η Ελληνική Κυβέρνηση επιθυμεί να αναφερθεί ειδικώς στην απαίτηση που προκύπτει από το σύνολο των ποσών που χορηγήθηκαν από την Τράπεζα της Ελλάδος στις Γερμανικές και Ιταλικές αρχές κατοχής. Καθ' όσον αφορά τις έναντι της Ιταλίας απαιτήσεις, το θέμα ερυθμίσθη με την Συνθήκη Ειρήνης του 1947, παραμένουν όμως εκκρεμείς οι απαιτήσεις έναντι της Γερμανίας. Κατά την ελληνική άποψη, η ανωτέρω απαίτηση απορρέει από ρυθμίσεις μεταξύ της Γερμανικής Κυβερνήσεως και της κατοχικής Ελληνικής. Θεωρείται ότι είναι δυνατόν, σε πρώτη φάση, να αρχίσει η εξέταση του θέματος αυτού, το οποίο έχει την ιδική του υπόσταση και ιδιαιτερότητα. Η επίλυση του ζητήματος αυτού θα αποτελέσει σημαντικό βήμα στην διευθέτηση του συνολικού προβλήματος των αποζημιώσεων και επανορθώσεων.

Όπως ανεκοινώθη με ρηματική διακοίνωση του Πληρεξουσίου του Ράιχ για την Ελλάδα από 9 Σεπτεμβρίου 1941, το Ελληνικό κράτος ώφειλε να αναλάβει τα έξοδα των Γερμανικών στρατευμάτων κατοχής. Στις 14 Μαρτίου 1942 συνήφθη στη Ρώμη Γερμανο-Ιταλική συμφωνία που ανακοινώθηκε στις 23 Μαρτίου 1942 με επιστολή του Πληρεξουσίου του Ράιχ προς τον Έλληνα

πρωθυπουργό. Σύμφωνα με την ανακοίνωση αυτή, η εν λόγω συμφωνία προέβλεπε, μεταξύ άλλων, ότι :

“1) Η Κυβέρνησις του Ράιχ και η Βασιλική Ιταλική Κυβέρνησις είναι σύμφωνοι, ότι εν τω συμφέροντι της διατηρήσεως της δυναμικότητος της Ελληνικής οικονομίας, επιβάλλεται όπως περιορισθώσι τα έξοδα κατοχής εντός όσον το δυνατόν στενωτέρων ορίων.

2) Τούτου ένεκεν αι δύο Κυβερνήσεις αποφάσισαν όπως περιορίσωσι τα υπό της Ελληνικής Κυβερνήσεως καταβλητέα έξοδα κατοχής εις μηνιαίας κατά δόσεις πληρωμάς εκ 1.500 εκατομμυρίων δραχμών. Το ποσόν τούτο δέον να καταβάλλεται εξ ημισείας εις τα γερμανικά και τα ιταλικά στρατεύματα κατοχής.

3) Προς ικανοποίησιν των αναποφεύκτων απαιτήσεων των στρατευμάτων κατοχής, πέραν των ως άνω αναφερθεισών κατά δόσεις πληρωμών δέον να διατεθώσιν υπό της Ελληνικής Κυβερνήσεως κατόπιν ειδοποιήσεως υπό των Πληρεξουσίων του Γερμανικού Ράιχ και του Βασιλείου της Ιταλίας εν Αθήναις, τα εκάστοτε αναγκαιούντα ποσά εις δραχμάς. Δια των ποσών τούτων θα χρεώνονται υπό της Τραπεζης της Ελλάδος εις νέους ανοιχθησομένους ατόκους λογαριασμούς η γερμανική και η ιταλική Κυβέρνησις εις δραχμάς αναλόγως των υφ' εκατέρων των δύο στρατευμάτων κατοχής αναλαμβανομένων ποσών. Η βεβαίωσις των αναλήψεων τούτων δια την προσωρινήν αναγραφήν των χρεώσεων θα λαμβάνη χώραν μηνιαίως υπό των Πληρεξουσίων αμφοτέρων των Κυβερνήσεων προς την Ελληνικήν Κυβέρνησιν. Ανά τρίμηνον θα κοινοποιήται εις την Ελληνικήν Κυβέρνησιν δια ποίον ποσοστόν του συνολικού ποσού του υπερβαίνοντος τας κατά δόσεις πληρωμάς δέον να χρεωθή εκάτερα των δύο Κυβερνήσεων. Βάσει των κοινοποιήσεων τούτων δέον η Ελληνική Κυβέρνησις να προβαίνη εις τας αντιστοιχούς οριστικές χρεώσεις αντί των προσωρινών τοιούτων.

4) Η οριστική ρύθμισις των καταβολών της Ελληνικής Κυβερνήσεως δύναται ανεξαρτήτως των εν τη παραγράφω 1) προβλεπομένων πληρωμών να λάβη χώραν αργότερον...”

Θα πρέπει να τονισθεί ότι, στην πράξη, οι απαιτήσεις των Γερμανικών αρχών κατοχής δεν περιορίζοντο στο προαναφερθέν ποσό αλλά έβαιναν διαρκώς αυξανόμενες. Με την συμφωνία της 2 Λεκεμβρίου 1942 το όριο των 1.500 εκατομμυρίων δρχ. μηνιαίως καθορίσθηκε σε 8.000 εκατομμύρια δραχμές, κατόπιν δε της συμφωνίας της 18ης Μαΐου 1943, ήρθη ο περιορισμός του ανωτάτου ορίου της επιβαρύνσεως του Ελληνικού Δημοσίου. Για να ανταποκριθεί στις επιβληθείσες υποχρεώσεις πληρωμής, η Τράπεζα της Ελλάδος ήταν αναγκασμένη να εκδίδει χαρτονόμισμα χωρίς αντίκρυσμα. Κατόπιν τούτου, οι διαρκώς αυξανόμενες απαιτήσεις των αρχών κατοχής υπήρξαν το βασικώτερο αίτιο του καλπάζοντος πληθωρισμού που έπληξε την Ελληνική οικονομία και είχε καταστρεπτικές συνέπειες για το βιοτικό επίπεδο του Ελληνικού λαού.

Κατά το παρελθόν η Ελλάδα έχει προβάλει, σε διάφορα επίπεδα, την αξίωσή της να εξοφληθεί το χρέος το οποίο προέκυψε εκ των, δια της Γερμανο-Ιταλικής συμφωνίας της 14ης Μαρτίου 1942, επιβληθεισών στην Τράπεζα της Ελλάδος καταβολών. Από Γερμανικής πλευράς προεβάρυτο το επιχείρημα ότι τούτο δεν μπορεί να γίνει ως ερχόμενο σε αντίθεση με το άρθρο 5 παρ. 2 της Συμφωνίας περί Γερμανικών εξωτερικών χρεών που υπεγράφη στο Λονδίνο στις 27 Φεβρουαρίου 1953.

Η νέα όμως κατάσταση πραγμάτων, η οποία προέκυψε από την ένωση των δύο Γερμανιών (Συνθήκη ενοποιήσεως της 31ης Αυγούστου 1990 και η Συνθήκη της Μόσχας της 12ης Σεπτεμβρίου 1990 για την οριστική ρύθμιση των αφορώντων την Γερμανία θεμάτων) και την υιοθέτηση κειμένων όπως η Χάρτα των Παρισίων, μετέβαλε την προηγούμενη νομική κατάσταση η οποία στηριζόταν στην προμνημονευθείσα Συμφωνία του Λονδίνου του 1953. Πράγματι, η προβλεπόμενη στην ως άνω Συμφωνία αναβολή ρυθμίσεως των εκ του πολέμου προκυψάντων θεμάτων οφειλόταν σε ένα και μόνο ουσιαστικό λόγο: την διαίρεση της Γερμανίας σε δύο κράτη. Εφ' όσον, επομένως, τα δύο Γερμανικά κράτη ενώθηκαν και ρυθμίσθηκε οριστικά στο διεθνές πεδίο το θέμα της Γερμανίας, όπως προκύπτει και από τον ίδιο τον τίτλο της Συνθήκης της Μόσχας, η Ελληνική Κυβέρνηση πιστεύει ότι εξέλειπε πλέον ο λόγος της αναβολής και δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για την επίτευξη της λύσεως του θέματος των αποζημιώσεων και επανορθώσεων γενικώς και, ειδικώτερον, του ζητήματος του εκ των προμνημονευθεισών καταβολών δημιουργηθέντος γερμανικού χρέους.

Κατόπιν των ανωτέρω, η Ελληνική Κυβέρνηση προτείνει στην Κυβέρνηση της Ομοσπονδικής Δημοκρατίας της Γερμανίας την έναρξη συνομιλιών προς ρύθμιση του θέματος των γερμανικών χρεών έναντι της Ελλάδος, που προέκυψαν από τις επιβληθείσες στην Τράπεζα της Ελλάδος καταβολές.

Η Πρεσβεία της Ελλάδος δράττεται της ευκαιρίας αυτής . . . . .